

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1030

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 28 octombrie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 672 din 20 octombrie 2021 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020 pentru încuviințarea stării de alertă și a măsurilor instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19	2–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.120. — Hotărâre privind modificarea anexei nr. 31 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	7
1.121. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar pentru unele imobile aflate în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al Județului Vâlcea	8
1.122. — Hotărâre privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Serviciului Român de Informații a unor bunuri imobile, proprietate publică a statului, situate în municipiul București	9–10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 58 din 13 septembrie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–14
ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII	
180. — Hotărâre pentru completarea Regulamentului Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 127/2007	15
ACTE ALE COLEGIULUI PSIHOLOGILOR DIN ROMÂNIA	
31. — Dispoziție privind abrogarea Dispoziției președintelui Comitetului director al Colegiului Psihologilor din România nr. 2/2016 pentru recunoașterea fenomenului alienării parentale/părintești și prevederilor Protocolului privind recunoașterea alienării parentale, încheiat între Institutul de Psihologie Judiciară și Asociația Română pentru Custodie Comună	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 672**

din 20 octombrie 2021

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020 pentru încuviințarea stării de alertă și a măsurilor instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea sesizării de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020 pentru încuviințarea stării de alertă și a măsurilor instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, sesizare formulată de un număr de 50 de parlamentari — deputați neafiliați și deputați membri ai grupurilor parlamentare Alianța pentru Unirea Românilor și Partidul Social Democrat din Camera Deputaților, în temeiul prevederilor art. 146 lit. l) din Constituție și ale art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 2/9.474 din 28 septembrie 2021, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.786 din 28 septembrie 2021 și constituie obiectul Dosarului nr. 2.911L/2/2021.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorii arată că un prim aspect de neconstituționalitate constă în încălcarea principiului legalității și a principiului obligativității deciziilor Curții Constituționale. Observând că în preambulul Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020 s-a menționat că aceasta a fost adoptată în temeiul art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, dispoziții care au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții nr. 457 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 1 iulie 2020, autorii sesizării susțin că, în lipsa unei intervenții din partea legiuitorului primar sau delegat, dispozițiile art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 55/2020 au încetat să mai producă efecte juridice, în conformitate cu dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție, astfel că Hotărârea Parlamentului nr. 5/2020 a rămas fără cauză și, deci, lipsită de orice fundament legal. În mod incontestabil, în virtutea principiului *resoluto iure dantis, resolvitur ius accipientis*, un act subsecvent emis în baza unei dispoziții *ab initio* neconstituționale conservă neconstituționalitatea derivată din actul principal, astfel că se impune admiterea prezentei excepții de neconstituționalitate.

4. Un alt aspect de neconstituționalitate invocat de autorii sesizării rezidă în afectarea rolurilor constituționale ale Parlamentului și Guvernului și încălcarea principiului separației puterilor în stat. Se susține că raporturile dintre Parlament și

Guvern sunt guvernate de principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat expres de prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție, fiind reglementate în capitolul IV din titlul III din Constituție, care cuprinde dispoziții referitoare la informarea Parlamentului (art. 111), întrebări, interpelări și moțiuni simple (art. 112), moțiunea de cenzură (art. 113), angajarea răspunderii Guvernului (art. 114) și delegarea legislativă (art. 115). În ceea ce privește actele pe care le pot adopta cele două autorități în exercitarea atribuțiilor conferite de Constituție, potrivit art. 67 din Constituție, „Camera Deputaților și Senatul adoptă legi, hotărâri și moțiuni (...)”, iar, potrivit art. 108 alin. (1) din Constituție, „Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe”. Regimul constituțional al hotărârilor Guvernului este stabilit de dispozițiile art. 108 alin. (2) și (4) din Constituție. Organizarea executării legilor pe calea hotărârilor este un atribut exclusiv al Guvernului, neputând fi, în niciun caz, un atribut al Parlamentului, care, de altfel, a adoptat legea/actul normativ principal. Potrivit regimului său constituțional, hotărârea Guvernului intervine atunci când executarea unor prevederi ale legii reclamă stabilirea de măsuri sau reguli subsecvente. Ca urmare, hotărârile Guvernului se adoptă întotdeauna pe baza și în vederea executării legilor, urmărind punerea în aplicare sau ducerea la îndeplinire a acestora.

5. Parlamentul a stabilit, prin dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, competența Guvernului de a institui, prin hotărâre, starea de alertă. Câtă vreme un control parlamentar al hotărârilor Guvernului în sensul încuviințării/respingerii/modificării acestora nu apare între mecanismele de rang constituțional instituite pentru a regla raporturile dintre autoritățile publice în cadrul regimului de separație și echilibru al puterilor în stat, iar hotărârile Guvernului constituie expresia competenței originare a Guvernului, prin excelență de natură executivă, prin încuviințarea/modificarea măsurilor adoptate prin hotărâri ale Guvernului, Parlamentul ajunge să cumuleze funcțiile legislativă și executivă, situație incompatibilă cu principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție.

6. Ingerința Parlamentului asupra unui act specific Guvernului, destinat punerii în executare a legii, semnifică o imixtiune a puterii legiuitoare în cea de reglementare secundară pentru executarea legilor, ce aparține exclusiv Guvernului. Or, Parlamentul nu își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând hotărâri prin care să aducă atingere competențelor constituționale ce aparțin, în mod exclusiv, altor puteri ale statului.

7. Acolo unde legiuitorul constituent a dorit ca actele normative ale Guvernului să fie supuse încuviințării Parlamentului, a stabilit-o în mod expres, în acest sens fiind instituția delegării legislative, reglementată de art. 115 din Constituție, în temeiul căruia Guvernul poate adopta ordonanțe simple în baza unei legi de abilitare, precum și ordonanțe de urgență. Cât privește prima categorie menționată, art. 115 alin. (3) din Constituție prevede că „dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit

procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare". În privința ordonanțelor de urgență, legiuitorul constituant a stabilit în art. 115 alin. (5) obligația Guvernului de a le depune spre „dezbateri în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată”, condiționând intrarea în vigoare a actelor normative respective de îndeplinirea acestei obligații.

8. Această formă de control nu se poate realiza în cazul hotărârilor Guvernului, care se emit numai pentru „organizarea executării legilor” [art. 108 alin. (2) — *Actele Guvernului din capitolul III — Guvernul*]. Spre deosebire de actele normative adoptate prin delegare legislativă, în privința hotărârilor Guvernului legiuitorul constituant nu a stabilit vreo aprobare de către Parlament, motiv pentru care intervenția acestei din urmă autorități în sfera categoriei de acte administrative menționate constituie o evidentă abatere de la prerogativele sale constituționale consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție, în sensul cumulării unor prerogative ale puterii executive. Ca urmare, „încuviințarea” sau „modificarea” de către Parlament a măsurilor adoptate de Guvern prin hotărâre este lipsită de temei constituțional și denaturează regimul juridic al hotărârilor Guvernului, ca acte de executare a legii, consacrat de art. 108 din Constituție. De altfel, însăși Curtea Constituțională, la paragraful 58 din Decizia nr. 457 din 25 iunie 2020, a statuat că Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020 este un act hibrid fără nicio bază constituțională.

9. În consecință, prin Hotărârea nr. 5/2020, Parlamentul cumulează funcția legislativă și cea executivă, situație incompatibilă cu principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție; se denaturează regimul juridic al hotărârilor Guvernului, ca acte de executare a legii, consacrat de art. 108 din Constituție, iar starea de alertă declarată în mai 2020 este, în aceste condiții, *de plano* nelegală.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională a solicitat punctele de vedere ale birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului asupra sesizării de neconstituționalitate.

11. **Biroul permanent al Senatului** a transmis punctul său de vedere prin Adresa nr. 1.429 din 13 octombrie 2021, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 8.158 din 13 octombrie 2021. Arată că „a considera că Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020 este neconstituțională pentru că a fost adoptată în baza unui cadru normativ care a fost declarat neconstituțional pe calea excepției ridicate de Avocatul Poporului prin Decizia nr. 457/2020 — așa cum rezultă din criticile formulate — echivalează cu a afirma că neconstituțional este nu actul prin care este pusă în aplicare legea, ci însuși actul normativ de rang legislativ”. Față de un astfel de raționament, formulează următoarele obiectii: (i) „în prezenta cauză, Curtea este sesizată cu constatarea neconstituționalității unei hotărâri parlamentare în cadrul procedurii prevăzute de art. 146 lit. l) din Constituție, și nu cu constatarea neconstituționalității unei legi în cadrul procedurii prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție ori cu un conflict juridic de natură constituțională conform art. 146 lit. e) din Constituție, republicată. Acest fapt obiectiv și incontestabil produce consecințe clare în privința competenței Curții Constituționale, a procedurilor care se pot desfășura în fața sa și a efectelor pe care le va produce decizia ce urmează a fi pronunțată”; (ii) „neconstituționalitatea legii nu se transferă automat asupra actului de punere în aplicare. Dimpotrivă, tocmai în baza unui raționament contrar s-a născut excepția de neconstituționalitate ca instrument procedural de apărare în cadrul modelului american de control al constituționalității legilor, unde partea lezată de o lege neconstituțională poate susține că nu respectă un act de aplicare a legii, nu pentru că acesta ar fi ilegal ori neconstituțional în sine, ci pentru că el se fundamentează pe o lege neconstituțională”. Întrucât nu Legea nr. 55/2020 a fost deferită Curții Constituționale, ci un act de

aplicare a ei, se constată confuzia autorilor sesizării cu privire la încadrarea acesteia în categoria excepțiilor de neconstituționalitate, „ceea ce în cauza de față ar trebui să conducă la respingerea sesizării”.

12. În continuare, Biroul permanent al Senatului arată că „deciziile prin care se constată neconstituționalitatea pe calea controlului *a posteriori* declanșează procedura punerii de acord a dispozițiilor neconstituționale din legile sau ordonanțele în vigoare cu prevederile Constituției și care, strict procedural, se poate realiza de oricare dintre subiectele de drept care pot exercita dreptul la inițiativă legislativă prin formularea unei inițiative legislative cu acest obiect de reglementare, cu respectarea art. 74 și 75 din Constituție. Având în vedere că Decizia nr. 457 din 25 iunie 2020 prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului și a constatat, între altele, că dispozițiile art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 55/2020 sunt neconstituționale a fost publicată în data de 1 iulie 2020, moment care a coincis cu începutul vacanței parlamentare, și luând în considerare faptul că pe agenda de lucru a Parlamentului se află în procedură legislativă mai multe inițiative legislative cu acest obiect de reglementare, respectiv Legea nr. 55/2020”, Biroul permanent al Senatului conchide că „este doar o chestiune de timp pentru punerea în acord a dispozițiilor legii cu prevederile constituționale”.

13. În fine, Biroul permanent al Senatului susține că „jurisdicția constituțională nu se poate transforma în legiuitor pozitiv, după cum ea însăși a afirmat în repetate rânduri”, astfel că Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020 nu este neconstituțională, „întrucât aceasta a fost adoptată în baza unui temei existent într-un act juridic de natură primară și pe care, ulterior Deciziei nr. 457/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 1 iulie 2020, Curtea Constituțională nu l-ar putea complini în vreun mod”.

14. **Biroul permanent al Camerei Deputaților** nu a comunicat punctul său de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate.

15. La dosarul cauzei a fost depus un înscris sub formă de *amicus curiae*, semnat de Mihai Ioan Lasca și Cristian Adrian Secu, prin care se susține admiterea criticilor de neconstituționalitate formulate de autorii sesizării.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, actele depuse la dosar, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020 pentru încuviințarea stării de alertă și a măsurilor instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

16. Potrivit Adresei nr. 2/9.474 din 28 septembrie 2021, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020 pentru încuviințarea stării de alertă și a măsurilor instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 20 mai 2020, care are următorul conținut:

„**Articol unic.** — *Se încuviințează starea de alertă și măsurile instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României,*

Partea I, nr. 410 din 18 mai 2020, potrivit art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, cu următoarele modificări și completări:

1. La anexa nr. 1, după articolul 3 se introduce un nou articol, articolul 3¹, cu următorul cuprins:

«Art. 3¹. — Autoritățile publice locale, pentru unitățile sanitare din subordine, exercită atribuția de numire, suspendare și eliberare din funcție a persoanelor care ocupă funcții de conducere în cadrul acestor unități în condițiile legii.»

2. La anexa nr. 2 articolul 1, punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

«1. În spațiile publice închise, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de muncă se instituie obligativitatea purtării măștii de protecție, în condițiile stabilite prin ordinul comun al ministrului sănătății și ministrului afacerilor interne, emis în temeiul art. 13 și art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020. Guvernul României, prin Ministerul Sănătății, va pune la dispoziția autorităților publice locale necesarul de măști de protecție pentru familiile și persoanele defavorizate de pe raza unităților administrativ-teritoriale respective.»

3. La anexa nr. 3 articolul 1, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

«3. Activitatea instituțiilor muzeale, a bibliotecilor, librăriilor, cinematografele, studiourilor de producție de film și audiovizual, a instituțiilor, inclusiv organizatori de drept privat, de spectacole și/sau concerte, a centrelor și/sau a căminelor culturale și a altor instituții de cultură, inclusiv organizații de drept privat, precum și evenimentele culturale în aer liber și festivalurile publice și private pot fi desfășurate în condițiile stabilite prin ordinul comun al ministrului culturii și ministrului sănătății, emis în temeiul art. 44 și al art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, în termen de 5 zile de la adoptarea prezentei hotărâri.»

4. La anexa nr. 3 articolul 4 punctul 2, litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

«g) de poziționare a aeronavelor, fără încărcătură comercială tip ferry;».

5. La anexa nr. 3 articolul 5 punctul 1, literele a), b) și d) se abrogă.»

17. Autorii sesizării susțin că hotărârea Parlamentului contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, respectiv principiul legalității și supremația Constituției, art. 108 care reglementează actele Guvernului, precum și dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) care consacră efectele deciziilor Curții Constituționale.

18. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării referitoare la hotărârea Parlamentului trebuie realizată prin raportare la art. 146 lit. l) din Constituție și la art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.”

19. Astfel, Curtea constată că actul juridic supus controlului este o hotărâre care aparține plenului reunit în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului, sesizarea fiind formulată de un număr de 50 de parlamentari — deputați neafiliați și deputați membri ai grupurilor parlamentare Alianța pentru Unirea Românilor și Partidul Social Democrat din Camera Deputaților, astfel că sunt întrunite condițiile referitoare la obiectul și titularul dreptului de sesizare a Curții Constituționale.

20. În continuare, Curtea va analiza îndeplinirea în prezenta cauză a condițiilor de admisibilitate a sesizării, care nu sunt stipulate explicit de lege, dar care reprezintă rezultatul interpretării textelor de lege, dată de Curte în jurisprudența sa anterioară. Sub acest aspect, o condiție de admisibilitate a sesizărilor privind neconstituționalitatea hotărârilor parlamentare o constituie relevanța constituțională a obiectului respectivelor hotărâri. Curtea a constatat că *pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului*, adoptate după conferirea noii competențe, **(i) hotărâri care afectează valori, reguli și principii constituționale** sau **(ii) hotărâri care vizează organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional** (a se vedea deciziile nr. 53 și nr. 54 din 25 ianuarie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012). De asemenea, Curtea a constatat că art. 27 din Legea nr. 47/1992 nu instituie vreo diferențiere între hotărârile parlamentare care pot fi supuse controlului Curții Constituționale sub aspectul domeniului în care au fost adoptate ori sub cel al caracterului normativ sau individual, ceea ce înseamnă că toate aceste hotărâri sunt susceptibile a fi supuse controlului de constituționalitate, potrivit principiului *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*. În consecință, sesizările de neconstituționalitate care vizează hotărâri cu caracter individual sunt *de plano* admisibile (a se vedea și Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, precitată).

21. De asemenea, Curtea Constituțională a mai stabilit, în mod expres, că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate, norma de referință trebuie să fie de rang constituțional pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art. 27 din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin dispozițiile Constituției, pe de altă parte. Așadar, criticile trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu una legală ori regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate, dacă în susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă (a se vedea Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012 și Decizia nr. 628 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015).

22. În speță, Curtea constată că autorii sesizării invocă dispoziții constituționale [art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, respectiv principiul legalității și supremația Constituției, art. 108 care reglementează actele Guvernului, art. 147 alin. (1) și (4) care consacră efectele deciziilor Curții Constituționale], motivând explicit încălcarea normelor de referință.

23. Mai mult, în privința hotărârilor Parlamentului care nu vizează autorități sau instituții de rang constituțional, dar care afectează valori sau principii constituționale, Curtea a reținut că „acceptarea tezei contrare, cu consecința excluderii de la exercitarea controlului de constituționalitate a hotărârilor Parlamentului României date cu încălcarea dispozițiilor exprese ale legii, ar avea drept consecință plasarea organului reprezentativ suprem al poporului român — Parlamentul, deasupra legii, și acceptarea ideii că tocmai autoritatea legitimată constituțional să adopte legile le poate încălca fără a putea fi în vreun fel sancționată. Or, într-un stat de drept, nimeni nu este mai presus de lege” (Decizia nr. 251 din 30 aprilie 2014,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 21 mai 2014, paragraful 21).

24. Raportându-se la reperele stabilite în jurisprudența sa, având în vedere că, în speță, hotărârea Parlamentului este un act cu caracter normativ care vizează încuviințarea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, iar critica de neconstituționalitate formulată vizează nemijlocit norme consacrate de Legea fundamentală, Curtea constată că sesizarea îndeplinește condițiile de admisibilitate.

25. Prin urmare, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să se pronunțe, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. I) din Constituție și ale art. 3 alin. (2), art. 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, asupra constituționalității Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020.

26. Din analiza preambulului Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020, Curtea constată că aceasta a fost adoptată în temeiul art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Prin această hotărâre s-a încuviințat starea de alertă instituită pe întreg teritoriul țării, potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, de Guvernul României, prin hotărâre. Odată cu încuviințarea măsurii, Parlamentul a modificat hotărârea Guvernului sub anumite aspecte.

27. Ulterior adoptării acestui act al Parlamentului, ca urmare a efectuării unui control de constituționalitate exercitat la sesizarea Avocatului Poporului, prin Decizia nr. 457 din 25 iunie 2020, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea prevederilor legale care stabileau competența Parlamentului de a încuviința starea de alertă adoptată de Guvern, integral sau cu modificări. Pentru a pronunța această soluție, Curtea a pornit de la cadrul constituțional care configurează rolul și raporturile dintre Parlament și Guvern, precum și regimul juridic al actelor acestora. Reținând, pe de o parte, că raporturile dintre Parlament și Guvern sunt guvernate de principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat expres de prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție, și, pe de altă parte, că regimul constituțional al hotărârilor Guvernului este stabilit de dispozițiile art. 108 alin. (2) și (4) din Constituție, care se coroborează cu cele ale art. 126 alin. (6) care consacră controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, precum și cu cele ale art. 52, care îndreptățesc persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal al unei cereri, să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei, Curtea a constatat că „hotărârile Guvernului sunt acte administrative normative sau individuale, expresie a competenței originare a Guvernului, prevăzută în Constituție, tipică pentru rolul acestuia de autoritate publică a puterii executive. Organizarea executării legilor pe calea hotărârilor este un atribut exclusiv al Guvernului, neputând fi, în niciun caz, un atribut al Parlamentului care, de altfel, a adoptat legea/actul normativ principal. Potrivit regimului său constituțional, hotărârea Guvernului intervine atunci când executarea unor prevederi ale legii reclamă stabilirea de măsuri sau reguli subsecvente. Ca urmare, hotărârile Guvernului se adoptă întotdeauna pe baza și în vederea executării legilor, urmărind punerea în aplicare sau ducerea la îndeplinire a acestora. Atunci când o hotărâre a Guvernului încalcă legea sau adaugă la dispozițiile legii, ea poate fi atacată în instanța de contencios administrativ în temeiul art. 52 și al art. 126 alin. (6) din Constituția României, republicată, și al dispozițiilor conținute în legea specială în materie, Legea nr. 554/2004 privind

contenciosul administrativ, cu modificările și completările ulterioare” (paragraful 42).

28. Examinând textele supuse controlului de constituționalitate, Curtea a observat că, „după ce Parlamentul îndrituiește Guvernul să adopte o hotărâre în executarea Legii nr. 55/2020, îi impune să revină în fața sa, pentru a aproba măsurile de executare a legii, integral sau cu modificări. Apare astfel configurată, prin textele legale criticate, o instituție nouă, și anume aceea a hotărârii Guvernului încuviințată/modificată de Parlament [...]” (paragraful 46). Or, în condițiile în care starea de alertă este o creație exclusivă a legiuitorului, în temeiul prerogativelor sale de legiferare, „această instituție trebuie să se conformeze — în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție care consacră respectarea Constituției și a supremației acesteia — cadrului constituțional de referință, respectiv, în cazul de față, regimului constituțional care guvernează raporturile dintre Parlament și Guvern și actele acestora. Ca urmare, în măsura în care legiuitorul a stabilit că starea de alertă se instituie prin hotărâre a Guvernului, a stabilit atribuții ale Guvernului în legătură cu starea de alertă și acte pe care Guvernul le adoptă în exercitarea atribuțiilor menționate, toate acestea nu pot fi decât în limitele Constituției” (paragraful 48). Sub acest aspect, Curtea Constituțională a observat că „normele constituționale nu disting însă în privința hotărârilor Guvernului în funcție de obiectul acestora. Astfel fiind, în lipsa unui regim constituțional derogator pentru hotărârile Guvernului prin care se instituie starea de alertă, nu se poate conferi, prin acte infraconstituționale, un asemenea regim cu caracter de excepție. Ca urmare, hotărârea Guvernului prin care se instituie starea de alertă poate fi doar un act administrativ normativ, deci un act de reglementare secundară care pune în executare un act de reglementare primară” (paragraful 49). Sub același aspect, Curtea a reținut că „acolo unde legiuitorul constituant a dorit ca actele normative ale Guvernului să fie supuse încuviințării Parlamentului, a stabilit-o în mod expres, în acest sens fiind instituția delegării legislative, reglementată de art. 115 din Constituție, în temeiul căruia Guvernul poate adopta ordonanțe simple în baza unei legi de abilitare, precum și ordonanțe de urgență [...]” (paragraful 51). Fiind vorba de norme având același nivel de reglementare, Parlamentul le poate aproba, respinge, aproba cu modificări, expresie a unei competențe partajate a celor două autorități și a unui control pe care Parlamentul îl exercită asupra actelor de legiferare ale Guvernului. Această formă de control nu se poate realiza în cazul hotărârilor Guvernului, care se emit numai pentru „organizarea executării legilor” [art. 108 alin. (2) — *Actele Guvernului* din capitolul III — Guvernul]. Spre deosebire de actele normative adoptate prin delegare legislativă, în privința hotărârilor Guvernului legiuitorul constituant nu a stabilit vreo aprobare de către Parlament, motiv pentru care intervenția acestei din urmă autorități în sfera categoriei de acte administrative menționate constituie o evidentă abatere de la prerogativele sale constituționale consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție, în sensul cumulării unor prerogative ale puterii executive. Ca urmare, „încuviințarea” sau „modificarea” de către Parlament a măsurilor adoptate de Guvern prin hotărâre este lipsită de temei constituțional și denaturează regimul juridic al hotărârilor Guvernului, ca acte de executare a legii, consacrat de art. 108 din Constituție (paragrafele 52 și 53).

29. Pe de altă parte, Curtea a constatat că de vreme ce „un control parlamentar al hotărârilor Guvernului în sensul încuviințării/respingerii/modificării acestora nu apare între mecanismele de rang constituțional instituite pentru a regla raporturile dintre autoritățile publice în cadrul regimului de separație și echilibru al puterilor în stat, iar hotărârile Guvernului constituie — așa cum s-a precizat — expresia competenței originare a Guvernului, prin excelență de natură executivă, prin

încuviințarea/modificarea măsurilor adoptate prin hotărâri ale Guvernului, Parlamentul ajunge să cumuleze funcțiile legislativă și executivă, situație incompatibilă cu principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție. Ingerința Parlamentului asupra unui act specific Guvernului, destinat punerii în executare a legii, semnifică o imixtiune a puterii legiuitoare în cea de reglementare secundară pentru executarea legilor, ce aparține exclusiv Guvernului. Or, Parlamentul nu își poate exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi prin care să creeze cadrul în care să aducă atingere competențelor constituționale ce aparțin, în mod exclusiv, altor puteri ale statului” (paragraful 50).

30. Pornind de la distincția dintre controlul parlamentar asupra executivului și controlul instanțelor judecătorești asupra administrației publice, reglementat de art. 21, art. 52 și art. 126 alin. (6) din Constituție, Curtea a reținut că, tocmai în considerarea naturii juridice a hotărârilor Guvernului, legiitorul constituant a prevăzut competența de control a instanțelor de judecată asupra acestora. Așa fiind, „controlul parlamentar astfel configurat de legiitorul constituant nu se poate extinde și asupra conținutului normativ al hotărârilor Guvernului, în sensul încuviințării, modificării sau respingerii acestora. O asemenea intervenție schimbă radical sensul atribuit de legiitorul constituant conceptului de control parlamentar, precum și natura juridică tradițională a hotărârilor Guvernului, care capătă trăsături de acte administrative care privesc raporturile cu Parlamentul, cu consecințe în planul accesului la justiție pentru contestarea acestora” (paragraful 54).

31. Prin urmare, Curtea a constatat că încuviințarea și modificarea realizate de Parlament în privința conținutului normativ al hotărârii Guvernului privind instituirea stării de alertă adaugă în mod nepermis la textele constituționale ce reglementează raporturile dintre cele două autorități publice și le încalcă pe cele care privesc controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice. „Apare astfel configurată prin normele criticate o hotărâre a Guvernului modificată și completată printr-o hotărâre a Parlamentului, act hibrid fără nicio bază constituțională, creat doar printr-o confuzie de atribuții în

privința Parlamentului și a Guvernului și ignorarea principiilor care guvernează raporturile dintre aceste autorități publice, și cu un regim juridic incert din perspectiva incidenței art. 126 alin. (6) din Constituție” (paragraful 58), „cu consecința încălcării prevederilor art. 21 și art. 52 din Constituție, care consacră accesul liber la justiție și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică” (paragraful 60).

32. Având în vedere considerentele și soluția adoptată prin Decizia nr. 457 din 25 iunie 2020, Curtea reține că Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020 pentru încuviințarea stării de alertă și a măsurilor instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, având ca temei o dispoziție legală declarată neconstituțională, este ea însăși lipsită de fundament constituțional. Constatarea neconstituționalității dispozițiilor legale care au constituit temeiul adoptării actului normativ al Parlamentului [art. 4 alin. (3) și (4) din Legea nr. 55/2020] lipsește de efecte actul normativ subsecvent [Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020], care a încetat să mai producă efecte juridice, în virtutea dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 457 din 25 iunie 2020 a Curții Constituționale, contravenind prevederilor cuprinse în art. 1 alin. (4) și art. 108 din Constituție. Astfel, în virtutea principiului *resoluto iure dantis, resolutur ius accipientis*, întrucât hotărârea Parlamentului este un act subsecvent legii, dat în executarea acesteia, constatarea neconstituționalității actului principal se răsfrânge în mod direct asupra actului secundar, lipsindu-l de efecte juridice.

33. Curtea reține că neconstituționalitatea Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020 nu are nicio consecință asupra existenței Hotărârii Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, act normativ de sine stătător, adoptat în executarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 și care continuă să producă efecte juridice în forma nemodificată prin dispozițiile Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020.

34. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. l) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.c), al art. 27 alin. (1) și al art. 28 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea de neconstituționalitate formulată de un număr de 50 de parlamentari — deputați neafiliați și deputați membri ai grupurilor parlamentare Alianța pentru Unirea Românilor și Partidul Social Democrat din Camera Deputaților și constată că Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020 pentru încuviințarea stării de alertă și a măsurilor instituite prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Camerei Deputaților și președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 octombrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind modificarea anexei nr. 31 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului**

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea datelor de identificare și actualizarea valorii de inventar ale bunului imobil cu nr. M.F. 159312, aflat în domeniul public al statului și în administrarea Casei de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, din subordinea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate și Ministerul Finanțelor vor opera în mod corespunzător datele din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
p. Ministrul sănătății, interimar,
Vass Levente,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Dan Vilceanu

București, 14 octombrie 2021.
Nr. 1.120.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

ale bunului imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Casei de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, din subordinea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, cod fiscal 11697800, ale cărui valoare de inventar și date de identificare se modifică

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Datele de identificare ale imobilelor		Valoarea de inventar (lei)
			Descrierea tehnică	Adresa	
Administrator: Casa de Asigurări de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești — 11445659					
159312	8.29.08	Imobil clădire; teren	RÎ = P SC = 1.638 mp SD = 1.638 mp S teren = 10.265 CF = 106370 Otopeni	Bd. Aeroportului nr. 10 Județ: Ilfov Localitate: Otopeni	Imobil clădire = 7.138.330 Imobil teren = 405.594 TOTAL 7.543.924

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea valorii de inventar pentru unele imobile aflate în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al Județului Vâlcea

Având în vedere dispozițiile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a imobilelor înregistrate la M.F. cu nr. 26264, 102331, 102333, 102334, 121140 și 121141, aflate în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al Județului Vâlcea, ca urmare a reevaluării, potrivit datelor prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Afacerilor Interne își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Lucian Nicolae Bode
Ministrul finanțelor,
Dan Vilceanu

București, 14 octombrie 2021.
Nr. 1.121.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilelor aflate în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Afacerilor Interne —
Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al Județului Vâlcea,
ale căror valori de inventar se actualizează, ca urmare a reevaluării**

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea	Adresa	Persoana juridică ce administrează imobilul [CIF]	Valoarea de inventar actualizată (în lei)
26264	8.19.01	48-145 CF nr. 53280 Râmnicu Vâlcea	Județul Vâlcea	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al Județului Vâlcea CUI 2649536	14.687.668,38
102331	8.19.01	48-146 CF nr. 37036 Drăgășani	Județul Vâlcea	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al județului Vâlcea CUI 2649536	4.695.663,39
102333	8.19.01	48-155 CF nr. 35121 Grădiștea	Județul Vâlcea	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al Județului Vâlcea CUI 2649536	751.187,41
102334	8.19.01	48-242 CF nr. 36513 Brezoi	Județul Vâlcea	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al Județului Vâlcea CUI 2649536	1.564.022,12
121140	8.19.01	48-309 CF nr. 35318 Băile Govora	Județul Vâlcea	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al Județului Vâlcea CUI 2649536	114.196,28
121141	8.19.01	48-308 CF nr. 35317 și CF nr. 35319 Băile Govora	Județul Vâlcea	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul pentru Situații de Urgență „General Magheru” al Județului Vâlcea CUI 2649536	65.649,66

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor
din domeniul public al statului și darea în administrarea
Serviciului Român de Informații a unor bunuri
imobile, proprietate publică a statului,
situate în municipiul București**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 263 alin. (4) și (9) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, al art. 867 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și al art. 288 alin. (1) și (2) și art. 299 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Serviciului Român de Informații a unor bunuri imobile, proprietate publică a statului, situate în municipiul București, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, pentru desfășurarea activităților specifice domeniului informațiilor privitoare la securitatea națională.

(2) Bunurile imobile, proprietatea publică a statului, prevăzute la alin. (1), sunt date în administrare, cu condiția menținerii pe o perioadă de 5 ani a interesului public național.

Art. 2. — Predarea-primirea bunurilor imobile prevăzute la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Serviciul Român de Informații își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența financiar-contabilă și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificările corespunzătoare în cadrul anexei nr. 43 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:

Directorul Serviciului
Român de Informații,
Eduard Raul Hellvig
Ministrul finanțelor,
Dan Vilceanu

București, 14 octombrie 2021.

Nr. 1.122.

LISTA DATELOR DE IDENTIFICARE
ale bunurilor imobile, proprietate publică a statului, situate în municipiul București, care se înscriu în inventarul centralizat al bunurilor
din domeniul public al statului și se dau în administrarea Serviciului Român de Informații

		Cod fiscal	Denumire								
1. Ordonator principal de credite		4204291	Serviciul Român de Informații								
2. Ordonator secundar de credite											
3. Ordonator terțiar de credite											
4. Regii autonome și companii/societăți naționale subordonate ordonatorului principal											
CLASA 8: Bunuri publice de stat											
GRUPA 8.19: Bunuri destinate apărării naționale și cu destinație specială											
Elemente de identificare*											
Nr. crt.	Nr. M.F.	Cod de clasificare	Tipul bunului	Denumirea	Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa	Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Situția Juridică	
										Baza legală	Administrare/Concesiune
1	Se va atribui ulterior de către Ministerul Finanțelor	8.19.01.	Imobil-teren	Sediu	2.915 mp		Municipiul București	2021	5.486.690,74	Proces-verbal nr. MF-ANAF 14066384 din 03.09.2021	Administrare
2					525 mp				988.169		
3					89 mp				167.518,17		
VALOAREA DE INVENTAR TOTALĂ										6.642.377,91	

* Conform prevederilor Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.718/2011 pentru aprobarea Precizărilor privind întocmirea și actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, instituțiile a căror activitate este organizată în baza unor legi speciale și care au bunuri cu date de identificare clasificate completează anexele la notările Guvernului numai cu acele date care nu sunt clasificate.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 58**din 13 septembrie 2021**

Dosar nr. 1.481/1/2021

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mioara Iolanda Grecu	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Carmen Georgeta Negrilă	— judecător la Secția I civilă
Mari Ilie	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Adina Georgeta Ponea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.481/1/2021, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea

formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 30.113/3/2008.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești pronunțate în materia ce face obiectul sesizării și opinii teoretice exprimate de judecători, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, prin Încheierea din 9 aprilie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 30.113/3/2008, aflat pe rolul acestei instanțe, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *interpretarea dispozițiilor art. 63 alin. (12) teza întâi din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României (Decretul nr. 240/2020), în sensul de a ști dacă se aplică și termenelor de perimare în curs la data instituirii/prelungirii stării de urgență.*

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 19 mai 2021, cu nr. 1.481/1/2021, termenul de judecată fiind stabilit la 13 septembrie 2021.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

10. *Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României — anexa nr. 1 — Măsuri de primă urgență cu aplicabilitate directă*

Art. 63. — „(...) (12) Termenele prevăzute de lege pentru efectuarea actelor de procedură sau pentru exercitarea plângerilor, contestațiilor și căilor de atac de orice fel în cauzele prevăzute la alin. (11), aflate în curs la data prelungirii stării de urgență, se întrerup, urmând a curge noi termene, de aceeași durată, de la data încetării stării de urgență. În cauzele prevăzute la alin. (11) în care au fost declarate căi de atac până la data emiterii prezentului decret, dosarele se înaintează instanței competente după încetarea stării de urgență.”

III. Expunerea succintă a procesului

11. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale la data de 7 august 2008, reclamantul X a chemat în judecată pe pârâta Y — S.A., pentru a fi obligată la plata salariilor pentru perioada 1 aprilie 2008—14 iulie 2008, în sumă de 5.250 lei, la plata contravalorii contractului de prestări servicii pentru aceeași perioadă, în sumă de 15.750 lei, la plata cheltuielilor de organizare a activității economice a reclamantului ca persoană fizică autorizată, în valoare de 1.000 lei, la plata a șase salarii compensatorii în valoare de 36.000 lei și la plata sumei de 20.000 lei, reprezentând daune morale.

12. Prin Sentința civilă nr. 947 din 5 februarie 2009, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 30.113/3/2008, a fost admisă în parte acțiunea principală, a fost obligată pârâta la plata drepturilor salariale aferente perioadei 1 aprilie 2008—14 iulie 2008, fiind respinse, ca neîntemeiate, celelalte cereri în pretenții, precum și cererea reconvențională formulată de pârâtă. Prin aceeași sentință a fost obligată pârâta la plata a 400 lei cheltuieli de judecată.

13. Împotriva acestei sentințe au declarat recurs, în termen legal și motivat, reclamantul și pârâta, înregistrate pe rolul Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, cu nr. 30.113/3/2008.

14. Prin încheierea pronunțată la 11 noiembrie 2009 s-a dispus suspendarea soluționării recursurilor, în temeiul art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 85/2006), măsura suspendării fiind menținută prin Încheierea pronunțată la 21 iunie 2019.

15. Prin Rezoluția din 3 martie 2021, cauza a fost repusă pe rol, din oficiu, pentru discutarea incidentului procedural al perimării, constatându-se că hotărârea care a închis procedura falimentului debitoarei Y — S.A. s-a pronunțat la data de 18 iunie 2019, de la data încetării cauzei de suspendare scurgându-se mai mult de un an în care dosarul a stat în nelucrare.

16. La termenul din 9 aprilie 2021, fixat în vederea discutării perimării, din oficiu, instanța a apreciat necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în procedura prevăzută de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, pentru stabilirea efectelor pe care instituirea și prelungirea stării de urgență prin decretele nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, cu modificările și completările ulterioare (Decretul nr. 195/2020), și nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României le-au produs asupra termenelor de perimare în curs, respectiv pentru a ști dacă art. 63 alin. (12) teza întâi din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 se aplică și acestora sau nu.

17. Prin încheierea pronunțată la această dată, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecării recursurilor.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

18. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

19. Astfel, cauza se află pe rolul unui complet al Curții de Apel București, care judecă în ultimă instanță; de dezlegarea chestiunii de drept privitoare la interpretarea și întinderea aplicabilității acestui text depinde soluționarea excepției de perimare pentru care a fost repusă pe rol cauza în recurs; problema de drept este recent ivită pe rolul instanțelor, în legătură cu soarta termenelor de perimare în curs la data instituirii stării de urgență până la încheierea acesteia, nefăcând

obiectul dezlegării printr-o altă hotărâre obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici al unui recurs în interesul legii în curs de soluționare; sesizarea instanței supreme se impune pentru a unifica practica și a preveni soluțiile divergente ale instanțelor într-o problemă de drept de actualitate și interes general, putându-se presupune că la data instituirii stării de urgență existau astfel de cauze în curs de perimare la marea majoritate, dacă nu chiar la toate instanțele din țară.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

20. Deși citate în scopul discutării perimării, părțile nu s-au prezentat în instanță pentru a-și exprima punctul de vedere cu privire la efectele instituirii stării de urgență asupra termenului de perimare.

21. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile nu au formulat vreun punct de vedere asupra chestiunii de drept.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

22. Completul de judecată investit cu soluționarea recursurilor în Dosarul nr. 30.113/3/2008 a învederat că divergența de interpretare s-a ivit și în interiorul completului.

23. Astfel, opinia instanței de sesizare, ca opinie majoritară, este în sensul aplicabilității art. 63 alin. (12) teza întâi din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 termenelor de perimare începute anterior declarării/prelungirii stării de urgență, cu consecința întreruperii lor și a începerii curgerii unui nou termen de perimare, de aceeași durată prevăzută de lege, după data încetării situației excepționale.

24. Se apreciază că textul supus interpretării — „Termenele prevăzute de lege pentru efectuarea actelor de procedură sau pentru exercitarea plângerilor, contestațiilor și căilor de atac de orice fel în cauzele prevăzute la alin. (11), aflate în curs la data prelungirii stării de urgență, se întrerup, urmând a curge noi termene, de aceeași durată, de la data încetării stării de urgență” — acoperă toate ipotezele privitoare la termenele procedurale în afara celor care beneficiază de reglementare expresă [cum este cazul termenelor de exercitare a căilor de atac, prescripțiilor, uzucapiunilor, termenelor de decădere de orice fel, altele decât cele prevăzute la art. 63 alin. (12) din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020]. Pentru identitate de rațiune se impune recunoașterea aceluiași tratament juridic termenelor de perimare în curs la data instituirii stării de urgență, neexistând niciun temei spre a distinge, din punctul de vedere al efectelor pe care situația extraordinară le produce asupra termenelor de procedură „în curs”, între momentul declarării, respectiv prelungirii stării de urgență.

25. Art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 limitează măsura suspendării la termenele de prescripție extinctivă și achizitivă, precum și la termene de decădere de orice fel; or, termenul de perimare nu se încadrează în niciuna dintre categoriile amintite. Pe de altă parte, celelalte termene procedurale se întrerup, urmând a curge noi termene de aceeași durată de la data stării de urgență. În consecință, în lipsa unei stipulații exprese referitoare la termenul de perimare, care nu are natura juridică a unui termen de prescripție ori de decădere, instanța de sesizare apreciază, majoritar, că incidența situației de urgență asupra perimărilor începute anterior nu se manifestă în modalitatea suspendării, nefiind aplicabile dispozițiile art. 62, ci ale art. 63 alin. (12) din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020, care acoperă toate celelalte termene procedurale.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

26. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești relevante în materia ce face obiectul sesizării, precum și opinii teoretice ale magistraților, din care a rezultat existența a două orientări jurisprudențiale în interpretarea problemei de drept semnalate.

27. Astfel, *într-o primă opinie* s-a apreciat că dispozițiile art. 63 alin. (12) teza întâi din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 sunt aplicabile și termenelor de perimare în curs la data instituirii/prelungirii stării de urgență. Instituția perimării devine incidentă în prezența culpei reclamantului pentru lăsarea dosarului în nelucrare. Or, textul art. 63 constituie un motiv temeinic justificat care ar împiedica partea să întreprindă demersuri pentru reluarea judecării cauzei.

28. Instituirea și, respectiv, prelungirea stării de urgență pe întreg teritoriul țării, prin decretele nr. 195/2020 și nr. 240/2020, au avut drept efect suspendarea cursului termenului de perimare a cererilor formulate în cauzele civile, altele decât cele de urgență deosebită.

29. S-a reținut că prevederile art. 42 alin. (6) din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 instituie măsura suspendării de plin drept a judecării cauzelor care nu prezintă o urgență deosebită, ceea ce face să devină aplicabile dispozițiile art. 418 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Prin urmare, cursul termenului de perimare a fost suspendat începând cu data de 16 martie 2020 pe toată durata suspendării cursului judecării cauzelor care nu aveau caracter urgent, în temeiul Decretului nr. 195/2020.

30. Decretul nr. 240/2020 nu a avut ca efect întreruperea termenului de perimare, în condițiile în care, prevederile art. 63 alin. (12) din anexa nr. 1 statuează în sensul întreruperii termenelor prevăzute de lege pentru efectuarea actelor de procedură sau pentru exercitarea plângerilor, contestațiilor și căilor de atac de orice fel în cauzele care nu prezintă urgență deosebită, aflate în curs la data prelungirii stării de urgență — 15 aprilie 2020. Or, la data prelungirii stării de urgență și, în consecință, a măsurii suspendării judecării cauzelor fără caracter urgent prin Decretul nr. 240/2020, termenele de perimare nu erau în curs, ci erau suspendate, ceea ce înseamnă că măsura suspendării acestora s-a prelungit până la data încetării stării de urgență — 14 mai 2020, urmând ca începând cu data de 15 mai 2020 să se reia curgerea acestora, suspendată la 16 martie 2020.

31. *Într-o altă opinie* s-a apreciat că termenele prevăzute de lege pentru efectuarea actelor de procedură sub sancțiunea decăderii au fost întrerupte pe durata stării de urgență. Aceasta va însemna că pentru exercitarea oricărui drept procesual pentru care este stabilit un termen a cărui nerespectare atrage decăderea, termen care a început să curgă înaintea instituirii stării de urgență, inclusiv termenul înăuntrul căruia se poate formula cerere de reluare a judecării, de la data de 15 mai 2020 — data încetării stării de urgență — va curge un nou termen, de aceeași durată.

32. Art. 62 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 limitează măsura suspendării la termenele de prescripție extinctivă și achizitivă, precum și la termenele de decădere de orice fel; or, termenul de perimare nu se încadrează în niciuna dintre categoriile amintite.

33. Celelalte termene procedurale se întrerup, urmând a curge noi termene de aceeași durată de la data stării de urgență. În consecință, în lipsa unei stipulații exprese referitoare la termenul de perimare, care nu are natura juridică a unui termen de prescripție ori de decădere, incidența situației de urgență asupra perimărilor începute anterior nu se manifestă în modalitatea suspendării.

Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

34. *Completul de 5 judecători în materie civilă*, în jurisprudența sa, a decis că pe durata stării de urgență cursul perimării a fost suspendat, iar după încetarea împrejurărilor care au determinat suspendarea cursului perimării, termenul continuă să curgă de la momentul la care s-a oprit, incluzându-se și timpul scurs înaintea suspendării.

35. În acest sens au fost pronunțate, spre exemplu, deciziile nr. 85 din 22 iunie 2020, în Dosarul nr. 1.485/1/2019; nr. 86 din 22 iunie 2020, în Dosarul nr. 2.048/1/2018/a2.1 etc.

36. *Secția I civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție* a comunicat că soluțiile pronunțate converg spre concluzia că pe durata stării de urgență termenul de perimare a fost suspendat, iar la încetarea acesteia, termenul și-a reluat cursul.

37. *Secția a II-a civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție* a comunicat Decizia nr. 2.308 din 12 noiembrie 2020, prin care s-a reținut că, pe durata stării de urgență, termenul de perimare a fost suspendat în baza dispozițiilor legii de procedură civilă, iar la încetarea acesteia el și-a reluat cursul firesc, indiferent în ce etapă a curgerii acestui termen s-a situat momentul declarării stării de urgență.

38. *Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție* a comunicat că orientarea practicii judiciare este în sensul că la data instituirii stării de urgență se suspendă termenul de perimare de 6 luni, prevăzut de art. 416 alin. (1) din Codul de procedură civilă, reluarea acestuia operând de la data încetării stării de urgență, pentru perioada de timp rămasă, fiind aplicabile dispozițiile art. 418 alin. (3) din Codul de procedură civilă. S-au depus decizii relevante.

39. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

40. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori au apreciat că în cauza de față sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă a fost formulată într-un proces început anterior intrării în vigoare a acestui act normativ, sub imperiul vechii legi procesuale, care nu reglementa acest mecanism de unificare a practicii judiciare, astfel încât au propus să se constate inadmisibilitatea sesizării formulate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 30.113/3/2008.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

41. Prealabil analizei îndeplinirii condițiilor intrinseci de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept apreciază necesar a se pronunța asupra condiției extrinseci de admisibilitate a sesizării în raport cu data înregistrării procesului pe rolul instanțelor de judecată.

42. În cauza de față, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă este formulată în cadrul unui proces înregistrat pe rolul Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, la data de 7 august 2008.

43. Noul Cod de procedură civilă a fost adoptat prin Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 15 iulie 2010

(republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012, în temeiul Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă), însă acesta a intrat în vigoare la 15 februarie 2013.

44. Prin dispozițiile art. 24 din Codul de procedură civilă privitoare la aplicarea legii de procedură civilă se stabilește că: *„Dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare.”*

45. În același mod este reglementat domeniul de aplicare a Codului de procedură civilă prin dispozițiile art. 3 alin. (1) din titlul II *„Dispoziții tranzitorii și de punere în aplicare”* capitolul I *„Dispoziții tranzitorii”* din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare: *„Dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare.”*

46. Potrivit alin. (2) al aceluiași articol: *„Procesele începute prin cereri depuse, în condițiile legii, la poștă, unități militare sau locuri de deținere înainte de data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă rămân supuse legii vechi, chiar dacă sunt înregistrate la instanță după această dată.”*

47. Posibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, reglementată de dispozițiile art. 519—521 din Codul de procedură civilă, reprezintă una dintre soluțiile legislative nou-instituite prin acest act normativ, menite să asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești.

48. În același timp, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reprezintă un incident procedural prin intermediul căruia instanța supremă este chemată să statueze, printr-o hotărâre de principiu, asupra unei chestiuni de drept noi, de care depinde soluționarea pe fond în ultimă instanță a unei cauze civile.

54. Pentru acest motiv va constata inadmisibilitatea sesizării formulate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 30.113/3/2008, urmând a o respinge ca atare, în concordanță cu jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura hotărârilor prealabile, asupra unor sesizări similare din acest punct de vedere (a se vedea Decizia nr. 8 din 7 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 2 octombrie 2014, și Decizia nr. 55 din 11 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 16 decembrie 2019).

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 30.113/3/2008, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Interpretarea dispozițiilor art. 63 alin. (12) teza întâi din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României, în sensul de a ști dacă se aplică și termenelor de perimare în curs la data instituirii/prelungirii stării de urgență.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 13 septembrie 2021.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂRE

pentru completarea Regulamentului Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 127/2007

În temeiul prevederilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere prevederile art. 38 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 106 lit. b) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. I. — Regulamentul Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 127/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 21 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1), după litera i) se introduce o nouă literă, litera j), cu următorul cuprins:

„j) Compartimentul de psihologie a personalului.”

2. La articolul 2, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Compartimentul de psihologie a personalului funcționează în subordinea directorului Institutului Național al Magistraturii.”

3. După articolul 30⁴ se introduce un nou capitol, capitolul VI⁵, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL VI⁵

Compartimentul de psihologie a personalului

Art. 30⁵. — (1) Compartimentul de psihologie a personalului este constituit potrivit Legii nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România, cu modificările ulterioare.

(2) Psihologii încadrați la nivelul Institutului sunt specializați cel puțin în domeniul de competență «psihologia muncii și organizațională» și exercită, în principal, următoarele atribuții:

a) participă în comisiile de testare psihologică pentru candidații la concursurile și examenele organizate de Consiliul Superior al Magistraturii și de Institutul Național al Magistraturii, în condițiile legii și ale regulamentelor;

b) participă la evaluarea psihologică periodică a judecătorilor, procurorilor, magistraților-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Consiliului și Institutului Național al Magistraturii, în condițiile legii și ale hotărârii Plenului prevăzute la art. 42¹ din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) realizează, la cerere, consilierea psihologică a auditorilor de justiție, a judecătorilor, a procurorilor, precum și a personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, potrivit legii;

d) desfășoară lucrări de cercetare în domeniul psihodiagnozei și psihologiei resurselor umane;

e) asigură asistența psihologică a personalului Institutului pentru facilitarea acomodării cu cerințele specifice unui anumit post și a integrării noilor angajați în colectivul de lucru;

f) mediază conflictele interpersonale care afectează calitatea relațiilor de muncă, în vederea diminuării sau rezolvării acestora;

g) fac propuneri privind programele de dezvoltare organizațională;

h) asigură pregătirea motivațională și aptitudinală a resurselor umane — antrenarea motivației intrinseci, capacității de memorare, capacității de autocontrol, abilităților comunicaționale și optimizarea atenției;

i) îndeplinesc atribuțiile corespunzătoare sferei de competență privind sănătatea și securitatea în muncă;

j) asigură sprijin psihologilor de la curțile de apel și de la parchetele de pe lângă curțile de apel;

k) îndeplinesc orice alte sarcini stabilite de conducerea Institutului, în sfera de competență.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Mihai-Bogdan Mateescu**

București, 21 octombrie 2021.
Nr. 180.

ACTE ALE COLEGIULUI PSIHOLOGILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL PSIHOLOGILOR DIN ROMÂNIA

DISPOZIȚIE

**privind abrogarea Dispoziției președintelui Comitetului
director al Colegiului Psihologilor din România nr. 2/2016
pentru recunoașterea fenomenului alienării
parentale/părintești și prevederilor Protocolului
privind recunoașterea alienării parentale,
încheiat între Institutul de Psihologie Judiciară și Asociația
Română pentru Custodie Comună**

Având în vedere dispozițiile Legii nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 51 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 213/2004 privind exercitarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Psihologilor din România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 788/2005, cu completările ulterioare,

președintele Comitetului director al Colegiului Psihologilor din România
d i s p u n e:

Art. 1. — Se abrogă Dispoziția președintelui Comitetului director al Colegiului Psihologilor din România nr. 2/2016 pentru recunoașterea fenomenului alienării parentale/părintești și prevederilor Protocolului privind recunoașterea alienării parentale, încheiat între Institutul de Psihologie Judiciară și Asociația Română pentru Custodie Comună, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 25 februarie 2016.

Art. 2. — Prezenta dispoziție se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Comitetului director al Colegiului Psihologilor din România,
Ion Dafinoiu

București, 16 octombrie 2021.
Nr. 31.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

